

Bon dia, tristesa

Un relat de: [Nrhanant-lee](#)

Clapat escoltant una maleïda tertúlia per la ràdio d'aquelles atrotinades que fan en emissores que parlen només mòmies petades que ja abans que la dinyes el Franco devien estar en antena repartint gasòfia, després de sobar-la a la piltra amb el soroll de fons dels zombis escopint, en despertar-me, obro els ulls, que flipa-la, perquè no estava a Girona, quan em desperto estic al mig del Vietnam. En serio. En una habitació al centre de la ciutat de Hanoi així com si res. Tanques els ulls i tot seguit els obres a la Indoxina. Si ja quan anava despertant-me notava un ambient diferent, com una altra atmosfera, la calor aquella que se t'enganxa a la pell, una xafogor rara, una sensació molt molt pillada, humitat exagerada, tot atapeït, i jo anava pensant, estranyat, però si aquesta temperatura no és pròpia de la tardor, fins que amb la paranoia trec el cap per la finestra i quin mal rollo, a sota un piló de ciutadans pringats venent-se per quatre xavos a militars yankies que deambulen pel carrer pets com un aglà emfotent-se de tot com si ells fossin els putus masques del putu mon, que quan els veus sembla com si els hi haguessis de donar les gràcies per haver-te deixat propina, thank you madafucker per rular encara per aquí, thank you mate. Fins i tot per la ràdio que encara tinc encesa des de la nit anterior en aquest moment sona el programa d'en Robin Williams, el crit típic de Good Morning Vietnaaam! Al final baixo de l'habitació per preguntar-li al primer paio normal que trobo per allà perquè a un americà que et vacil.la amb la seva fotuda musculatura aconseguida fent culturisme obsessionat en què la xixa inflada que té amb hormones de pollastre quan la palmi estigui fotografiada a la gran enciclopèdia no li demano ni dos euros; així que li dic al sec que què carai passa, on estan la Catedral, la Devesa, l'Onyar, la Rambla, les Fires, la Copa, si ara tot això hauria d'estar petat de gent. Perquè Girona ha d'estar per aquí, no? Em respon senyalant amb el dit que havia de tirar cap allà, recte, o sigui a l'oest, que tires a l'oest. Però quan et diuen que segueixis sempre una direcció sense un punt de referència clar és que allà on vols anar està a tomar pel cul. Que havia de passar no sé quantes muntanyes, travessar tres mars, fer-me una pujada del quinze. No ho sé. Quina merda. Pinta ja molt lluny tot.